

bestemme: at Placaten af 20de April sidstleden, angaaende Flyttetiden og Opsigelsestiden for Huusleiere i Riibstæderne udenfor Kiøbenhavn, herefter ogsaa skal være gjældende for Gladstrand.

Hvilket herved kundgøres til alle Vedkommendes Efterretning og allerunderdanigste Esierlevelse.

Det Kongelige Danske Cancellie, den 31te August 1813.

Kaas.

Cold. Bülow. Monrad. Örted. Berner. Lassen.
Hansen. Fischer.

(L. S.)

146. Placat, angaaende

Straffebestemmelser for Forbrydelser, som forøves i Tugt-, Rask- og Forbedringshuset i Kiøbenhavn, m. v.

Vi Frederik den Sjette, af Guds Naade, Konge til Danmark og Norge, ic. ic. Giøre vitterligt: At Vi, med Hensyn til god Ordens Opretholdelse i Tugt-, Rask- og Forbedringshuset i Kiøbenhavn, samt for tillige at sikkre de ved denne Stiftelse ansatte Embedsmænd og Vertente mod Fornærmelser af udgaaede Fanger, have fundet for godt at foreskrive følgende Bud:

§ 1.

Directeuren for Tugt-, Rask- og Forbedringshuset skal være bemyndiget til selv at bestemme Straf for ringere Forseelser, som Fanger maatte begaae i Straffeanstalten. Saadan Røvelse maae bestaae i Straffearbejds forholdsmaessige Skierpelse for en Tid af indtil 8 Uger, i Kat eller Tæmp for

for Mandfolk, og Niis for Fruentimmer, indtil 27 Slag, i Krumslutning i et særskilt Aflukke, fra 4 til 24 Timer, eller og i eensomt Fængsel indtil 15 Dage, hvilket sidste, efter Omstændighederne, kan være forenet med at sidde paa Vand og Brød, eller være uden dette Tillæg i Straffen, men, i første Tilfælde, bør den Skyldige dog ikke lide mere end 5 Dages Straf ad Gangen med ligesaa lang Mellemfrist.

§. 2.

Denne Strafferettighed kan Directeuren udøve, saavel uden som efter foregaaende Forhør, alt efter Sagens Beskaffenhed. Finder Directeuren fornødent, at der optages Forhør, skal saadant, uden Ophold, iværksettes af en særskilt Embedsmand, som Vi dertil udnævne. Den Protocol, som bruges til beslige Forhører, skal autoriseres af Vor Lands-Overret samt Hof- og Stadsret i Kiøbenhavn.

§. 3.

Saa snart Forhøret er sluttet og Directeuren meddeelt, maae han, i Tilfælde at den begaaede Døds er saa grov, at den ei kan afgjøres med de, i §. 1, fornavnte Røvelser, henvende sig til Justitiarius i Vor Lands-Overret samt Hof- og Stadsret, som strax har at udnævne tvende af denne Rets Tilforordnede til uopholdeligen at sammentræde med den efter §. 2 beskikkede Embedsmand, der tillige skal forrette Skriver-Embedet, for i Stiftelsen nærmere at undersøge og paakende Forbrydelsen; og have de derved i et og alt at iagttage de Former, som ere foreskrevne for offentlige Politisager. Ved Forhævernes Optagelse er Stiftelsens Directeur berettiget at være tilstæde.

§. 4.

Den saaledes nedsatte Rets Domme maae, naar de ikke gaae ud paa en større Straf end Kat, Tæmp eller Niis i 2 Dage, 27 Slag hver Dag, eller eensomt Fængsel indtil 6 Maaneder, strax sættes i Execution, med mindre Directeuren, formedelst særdeles Omstændigheder, finder Anledning til at ønske Dommen enten indanket for Vor Høiesteret til Skierpelse, eller Os forelagt til Straffens Formildelse, da han i saa Fald haver at indsende Acterne til Vort Danske Cancellie, der forankalter det, efter Sagens Beskaffenhed, fornødne.

Uu

§. 5.

§. 5.

Naar Dommen derimod har tilfundet den Paagjeldende en større Straf end nogen af de, i §. 4, anførte, skal det staa ham frit for at forlange samme indkævet for Vor Høiesteret; ligesom og Directeuren, naar han dertil i Sagens særdeles Omstændigheder finder Anledning, kan gjøre Indstilling til Vort Cancellie om, at Sagen paa Justitiens Vegne maae indankes.

Domme som angaae Livsstraf, eller ere affagte efter Forordningen af 18de Decbr. 1767, skulle altid indkæves for Vor Høiesteret.

Hvor Indstævning til Høiesteret finder Sted, forholdes dermed efter Forordningen af 7de Junii 1760, og den befalede Paategning paa Dommen gjøres af Directeuren.

§. 6.

Naar en Fange skal straffes, enten paa Livet eller med en legemlig Kæddelse, bør Executionen altid skee i Straffe-Anstalten i Fangerens Paasyn.

§. 7.

For saadanne Forseelser, som stride imod den Orden, der i Straffeanstalten bør finde Sted, uden i Medhold af de almindelige Love at udgjøre nogen Forbrydelse, maa der ikke paalægges haardere Straffe, end de i § 4 benævnte, af hvilke de større Grader, i saadanne Tilfælde, ei bør anvendes uden for igientagne Forseelser.

§. 8.

Naar Fangerne gjøre sig skyldige i Voldsbegjæringer imod hinanden indbyrdes, eller i andre Forseelser, hvorfor de almindelige Love paabyde Bøder, skulle de, forsaavidt de Bøder, som efter disse Love erlægges, ei ville overstige 100 Rbdlr. Solvvardie, istedet herfor, anses med en forholdsmæssig Grad af de, i §. 4, benævnte Straffe; men naar Forseelsen, efter de almindelige Love, kunde paadrage højere Bøder, maae dertil søies Forlængelse af den Straffetid, hvori Fangeren er indbømt, een Dag for hver Mark Møleten overstiger bemeldte Sum, eller, hvis det er en Livsfange, Skierpelse i Straffearbejdet paa en forholdsmæssig Tid.

§. 9.

Naar en Fange udøver Fornærmelser imod dem, som i Stiftelsen have at befale, bør lige Fornærmelser altid anses at være udøvede, i Anledning af

af de, den Fornærmede paaliggende, Forretninger og strengeligen straffes efter Analogien af de Love, som hjemle offentlige Berøttelse en fortrinlig Sikkerhed under Udøvelsen af deres Kald.

§. 10.

Naar en Fange gjør sig skyldig i saadanne Voldsomheder mod sine Forsatte, at de, enten med Hensyn til Redskabet, hvormed de ere forøvede, eller, formedelst andre dermed forbundne Omstændigheder, kunne anses at medføre Livsfare for den Fornærmede, bør den Skyldige, endskiont hiins Død ikke virkelig forarsages, eller bestemt har været tilsigtet, dog have sit Liv forbrudt.

§. 11.

Ligeledes skal Livsstraf finde Sted, naar flere Fanger have sammenrottet sig, for at udøve eller tilvejebringe et voldeligt Angreb paa deres Forsatte, og der uagtet den virkelige Udøvelse af den aftalte Vold forebygges.

§. 12.

Simpel Desertion anses med en forholdsmæssig Grad af de ubi §. 4 omhandlede Begjæringer. Sammenrotte flere sig for at undvige, maae dertil søies Forlængelse i Straffetiden fra 6 Maaneder til 2 Aar, eller, hvor saadant er uanvendeligt, passende Skierpelse i Straffe-Arbejdet, saaledes, at det ved Straffens Bestemmelse, foruden andre Omstændigheder, bør komme i Betragtning, om Forbrydelsen er bleven fuldbyrdet eller hindret.

§. 13.

Naar Fanger, som have forbrudt Friheden for Livstid, gjøre sig skyldige i Misgjærninger, som, efter de almindelige Love, straffes med offentlig Arbejde, bør de under § 4 benævnte Straffe træde istedet derfor, og hvor de, efter Forbrydelsens Grad, findes utilstrækkelige, kan dertil søies Straffearbejdets forholdsmæssige Skierpelse.

§. 14.

Udøves Fornærmelser imod nogen af Stiftelsens Embedsmænd eller Berøttede af Personer, som ere udgaaede af Straffeanstalten, skal det formodes, at slikt Doersald er skeet for at hægne sig paa Berøttene, med Hensyn paa den af disse efter deres Stilling udøvede Myndighed, og den Skyldige skal, paa Grund deraf, anses efter de under §§ 9 til 11, fastsatte Straffebud, med mindst hiin Formodning ved Sagens Omstændigheder gjendrives.

§. 15.

Stiftelsens Embedsmænd og Betiente skulde, endog i de Tilfælde, der omhandles i §§. 9, 10, 11 og 14, ansees som aldeles lovfaste Vidner, forsaavidt ellers ingen særdeles Grund maatte tale imod deres eedelige Forklarings Troværdighed.

Hvor der blot er Spørgsmaal om de, i §. 4, benævnte Straffe, skal en saadan Betients eenlige Vidnesbyrd være nok for at fælde den Paagielbende, naar det tillige understøttes af Sagens Omstændigheder.

Der paaligger i øvrigt saavel Betientenes Foresatte som vedkommende Retspersoner nøie at vaage over, at Betientene ikke misbruge den Tillid, der saaledes gives deres Vidnesbyrd.

§. 16.

Med særdeles Hensyn til at betrygge Stiftelsens Embedsmænd og Betiente imod de i §. 14 omhandlede Fornærmelser, ere de bemyndigede til at bære en Uniform, bestaaende af brunn Kiole med grøn Krave og Opflag med Distinction af Sølvtrædser af forskjellig Brede, graae Veenflæder og trefarvet Hat.

Givet paa Vort Slot Frederiksberg, den 31te August 1813.

Under Vort Kongelige Haand og Segl.

Frederik R.

(L. S.)

Kaas.

Cold. Bülow. Monrad. Ørsted. Berner. Lassen.

147. Placat,

angaaende

en Natural-Afgift af Kornvarer der fra Danmark udsendes til Hertugdømmene.

Ifølge Hans Majestæt Kongens allerhøieste Resolution af 28de forrige Maaned skal der i de Tilfælde, hvor Kornvarer maae udsendes fra Danmark til Hertugdømmene, erlægges en Natural-Afgift i Kjøbenhavn lig $\frac{1}{4}$ og paa de andre Steder lig $\frac{1}{2}$ af den Kornsort, som udsendes; dog at Byg erlægges istedet for Malt. Denne Afgift bliver forinden Udsendelsen at aflevere paa det Sted, som af Toldvæsenet anvises.

Hvilket herved bekendtgjøres til alle Vedkommendes Efterretning.

Bestindiff-Guineiske Rente- og General-Toldkammer, den 1ste Sept. 1813.

Moltke.

Oldenburg. Stoud. Schleyer.
Thaarup. Toft. Knuth. Thonning. Möller.
(L. S.)

Lange,
Suldm.

148. Placat,

angaaende

de Gebyrer, der skulde erlægges ved Toldstæderne i Holstenau og Tønning af de Kanaler passerende Skibe.

Under 28de f. M. har Hans Majestæt Kongen allernaadigst resolveret saaledes: